

Kendinden Bahsin Dayanılmaz Ağırılığı

Emin Reşah

2014-11-29 02:01:35 +0200

İnsanın kendinden bahsetmesi konusunda kendimden bahsedecek olursam çok net bir fikrim yok. Bir yazı okuduğumda, yazı gökten faksla gönderilmiş gibi yapmaya çalışan yazarlara sevgi duyamıyorum ama kendinden başka derdi olmayan da sıkıyor.

Denge lazım demek lazım. Bu konuda (meşhur Pareto prensibinin) %80-20 kuralını söyler kimisi. 4 yazıda başkasından bahsediyorsan, bir yazıda da kendini yazabilirsin gibi.

Kendini işin içine katmamayı, okura saygısından hedefleyen yazarlar eminim vardır. *Bana ne senin ne olduğundan* gibi. Ancak bende, okura tam manasıyla duyulan saygının, yazanın kendi sınırlarını da işaretlemesiyle mümkün olduğu düşüncesi hakim. Yazının (ve fikirlerin) *kul yapısı* olduğunu hissettiren bir üslup daha çok hoşuma gidiyor. Bu zamanda *akademik* deyince, mümkün olan en *şahsiyetsiz* yazı cinsi anlaşılıyor ancak bu şahsiyetsizlik bir yandan da samimi-yetsizliği getiriyor.

Yazı, öğrenme ve çalışma faaliyetinin insani bir tarafı olduğunu unutup, bunları halının altına süpürünce daha başarılı sayılıyor. Kendimden bahsetmeden ahkam kesersem, benim ne kadar ciddi ve akademik olduğumu düşünebilirsiniz ancak bu tarz bir *saygı*, benim de bu yazıyı okuyanlar kadar *şaşkın* ve *yol gösterilmeye muhtaç* olduğum gerçeğini örter. İnsanların ekseriyeti, yazıyı tek taraflı, *ulu yazardan sefil okura* bir akış olarak anlar. Yazarın kendi sefaletinden de bahsetmesi bunun için önemli.

Elektronik narsizm çağındayız ve kendinden bahsin her şekilde kolaylaştığı bir zaman. Her an kendimizle meşgul olup, insanların da bizi izlemeyi çok sevdiği gibi bir yalanı beynimizin kıvrımlarında besleyebiliriz. Kendini farklı sanan tekdüzeler çağı.

Belki meselenin özü, kendinden bahsetmek veya bahsetmemekten çok, *yeterince ilginç* olmak veya olmamak. Bunun nihai bir ölçüsü yok, insanın kendini ilginçleştirme imkanı da fazla değil. *Kendinden bahsedecek kadar budala* olmak da gerekiyor ilginçliğin yanında, çünkü bu budalalık sayesinde insanlara biraz daha nefes aldırabiliyoruz.

Birazcık da cesaret tabii. İnsanın kendinden uzak bir yazıdan dolayı zarar

görmesi zor. Başkalarının ne düşündüğüne kafayı takan biri için kuru yazılar daha iyi. Bazen aklıma bu yazıları birilerinin okuduğu ve onların düşüncelerini kontrol etme imkanım olmadığı geliyor. Yazar kilitlenmesi sanırım böyle böyle oluyor. İnsanların seni okuyacağını ve yeterince *iyi bir iş* ortaya koyamadığını düşüneceklerini sanıyorsun. Bununla başa çıkacak ve *kötü bir yazar* olacak cesaret de gerekli.

Bir de şu: Hiçkimse sadece kendinden veya sadece başkasından bahsetmez. Bütün *beyan faaliyeti*, insanın kendiyle (kimisi hayalinde, kimisi gerçek) çevresi arasındaki *gerilimden* beslenir. Bu gerilimi yetiştirmek, faydalı hale getirmek, herkesin aynı gerilimle başbaşa olduğunun idrakiyle konuşabilmek *faydalı yazı* üretir.